Яка буває врода — боже мій!
Ні сивині, ні рокам не приспати
її. Вона сліпить, мов спалах,
мов блискавка. Все видно у пітьмі.
Зайнявся день. З очей полуда пада.
Така буває врода на землі.

Такої вроди не бажай собі,
бо — як же всім красу таку збагнути?
Націляться пліток криві багнети
в обличчя боттічеллівське тобі.
Самотність стогне в золотім багеті —
такої вроди не бажай собі.